

www.pw-law.co.il

הגדרת "חומר חקירה" לעיון נאשם

מבוא

על פי העקרון, זכאי כל אדם המואשם בעבירה פלילית לעיין בחומר החקירה הנמצא בידי המאשימה, על מנת לנסות ולסתור את חומר הראיות אשר יוגש נגדו במסגרת ההליך הפלילי ואשר עליו מבקשת המאשימה לבסס את הרשעתו בדין.

מהי היקפה של זכות עיון זו? אילו סוגי מסמכים נכללים בגדר המונח "חומר חקירה" ואילו חורגים מגדרו?

כך, למשל, נשאלת השאלה האם על המאשימה לגלות לנאשם מסמכים אשר היא טוענת כי לא יבססו את הרשעתו ואשר לא יוגשו על ידה לעיון בית המשפט. אמנם, מטרתה וחובתה של התביעה היא להביא לבירור האמת ולא דווקא להביא להרשעת הנאשם, וחזקה עליה כי אם בידיה ראיות המזכות את הנאשם, היא תימנע מהגשת כתב האישום מלכתחילה או שתציג ראיות אלו בפני בית המשפט, אולם האם רשאי הנאשם לבדוק אם ממלאה התביעה את חובתה זו?

שאלה נוספת היא האם זכות העיון של הנאשם מוגבלת בזמן ו/או במקום.

בשאלות אלה ואחרות נדון במאמר זה.

ההסדר החקיקתי

בשונה מן ההליך האזרחי, שם קיימת חובת גילוי רחבה בדין של כלל המסמכים המצויים ברשותו של בעל דין כל עוד הינם רלוונטיים למחלוקת בין הצדדים, הנאשם בהליך הפלילי לא מחויב כלל לפרט את טענותיו בפני האישום ואת ראיותיו אשר יסייעו לו להתגונן מפני ההאשמות, ואילו לגבי המאשימה, קיימות הוראות בדבר גילוי חומר חקירה שהן נשוא מאמרנו זה.

נושא גילוי חומר החקירה מוסדר בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן: "החוק"), הקובע:

" 74. עיון בחומר החקירה [67] [תיקון: תשנ"ה, תש"ע(2)]

(א) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום, שבידי התובע ולהעתיקו.
(ב) נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו. "

הפרשנות שניתנה בפסיקת בתי המשפט להוראת סעיף 74 לחוק

בתי המשפט ראו בזכות העיון בחומר החקירה זכות הנגזרת מזכות-היסוד של הנאשם לפרוס הגנתו בפני ביהמ"ש וכן מזכותו להליך הוגן. כך למשל נקבע בבש"פ 4157/00 עופר נמרודי נ' מדינת ישראל, פד"י נד(3) 625, עמ' 633:

"תכליתה של זכות העיון של הנאשם בחומר החקירה היא לאפשר לו לקיים את הזכות למשפט הוגן, באופן שתינתן לנאשם הזדמנות מלאה להכין את הגנתו נגד האישומים המיוחסים לו"

על רקע זה נטו בתי המשפט לתת פירוש מרחיב למונח "חומר החקירה" ומגמה זו הלכה וגברה.

הפסיקה בעבר

בפסקי דין מוקדמים יותר סויגה זכות העיון ובתי המשפט לא ראו בעין יפה את נסיונו של הנתבע לעיין באופן גורף במסמכים.

כך, לדוגמה, בבש"פ 1372/96, ח"כ אריה דרעי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (1) 177, קיבל בית המשפט את טענת התביעה כי לענין יכולתה של ההגנה להסתייע בפרטים האמורים לצורכי השגת ראיות "חדשות" - חייבת ההגנה להסתפק בהערכת הפרקליטות שאין בכוחם של הפרטים האמורים לסייע לה, באומרו:

"...חוקה היא, שהתביעה מפעילה בהקשר זה את שיקול דעתה בהגינות ובמיומנות, באופן שבהעדר טעם לסתור לא יתערב בית המשפט בהחלטתה (ראה: ע"פ 400/84, מ(486) 3, ובג"צ 233/85, לט(129) 4).

נכון הדבר, שאין זה ענין קל לדרוש מן ההגנה, לסמוך על יכולתה של התביעה להעריך את הפוטנציאל שטומן בחובו מידע כאמור לזכותה. ברם, כאמור, נקודת המוצא היא, כי התביעה ממלאה את המוטל עליה בהקשר זה בנאמנות, בהגינות ובמיומנות מקצועית; ורק במקום שמתחייבת מן הנסיבות מסקנה אחרת, יבחן בית המשפט את החלטת התביעה לגופה.

כך הם פני הדברים בכל הקשור למיון החומר לפני הגשת כתב האישום, כאשר אפשר גם אפשר שבמהלך הדיון לא יעלה כלל זכרו של חומר, שמוין על ידי התביעה כמצוי מחוץ לגידרו של "חומר החקירה"; וכך הם פני הדברים, מקום שדבר קיומו של "חומר נוסף" מתגלה במהלך הדיון, אך התביעה מסבירה שאין הוא "רלבנטי" להגנה. ...

ה. כאמור, לשיטתי, הנחת היסוד היא שהתביעה ממלאה את המוטל עליה במיומנות ובהגינות; וכל עוד לא מתחייבת מסקנה אחרת, אין הצדקה למעורבות של בית המשפט בענין זה.

סקרנות לשמה, רצון להשיג חומר לתכליות זרות ל"הגנת הנאשם" ונכונות לצאת ל"מסעי ציד" שמא ימצא דבר שיסייע להגנה - אינם מספיקים להשמטת הבסיס מתחת להנחה האמורה."

בבג"צ 233/85, אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד ל"ט (4) 124, על אף שנפסק כי יש לפרש המונח "חומר חקירה" בהרחבה, סויגה הפרשנות המרחיבה ונקבע כי **"...במסגרת השימוש בשיקול הדעת כאמור אין גם להפליג למרחקים ולכלול במונח של "חומר החקירה" ראיות שהרלוונטיות שלהן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית"**.

עוד נפסק שם כי תקוותה של ההגנה למצוא בתיק החקירה חומר אשר יעזור לה לנגח את המשטרה או התביעה אינו מצדיק הכללת המסמכים שהתבקשו באותו עניין בהגדרת "חומר חקירה".

בבג"צ 1885/91 אלי צוברי נ' פרקליטות מחוז תל-אביב ואח' פ"ד מה(3) 630, 634, נקבע כי זכות הנאשם לקבל חומר חקירה מתקיימת רק במקום בו הצביע על תשתית עובדתית המבססת לכאורה את חשדותיו.

השינוי במגמה

מאז פסקי הדין הנ"ל עברה הפסיקה כברת דרך משמעותית לכיוון הגישה המקלה והמרחיבה.

ראה למשל בבש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 375, 381-382, שם נאמר:

"התביעה מצווה להעביר לידי ההגנה כל מסמך שהוא בגדר 'חומר חקירה', ויש לנהוג פירוש מרחיב למונח זה [...] אל לתביעה להפעיל שיקול-דעת במה ראוי לו לסניגור לעשות שימוש להגנתו ובמה לא, ויש להשאיר לו אפשרות להיזקק לכל חומר רלוונטי אשר עשוי לשמש להגנתו על-פי שיקול דעתו המקצועי"

מגמת ההרחבה של גדר המונח "חומר החקירה" עולה בקנה אחד עם גילוי האמת העובדתית, שהינה אחת ממטרות העל במשפט הפלילי. יישום מטרה זו אינה אך כדי לענות על האינטרס הפרטי של הצדדים לדיון אלא אף כדי לענות על אינטרס ציבורי-חברתי כולל. רק באמצעות חשיפת מלוא האמת ניתן לעשות צדק – להרשיע את הנאשמים ולזכות את החפים. בהקשר זה, הרי שקיימת חפיפה מלאה בין זכות העיון של נאשם בחומר חקירה לבין האינטרס הציבורי לחשיפת האמת, כפי שנקבע בע"פ 4765/98 נידאל אבו סעדה נ' מדינת ישראל פ"ד נג(1) 823, 838 (1999):

"[...] בין זכות הנאשם לעיין בחומר החקירה לבין האינטרס הציבורי לחשיפת האמת קיימת חפיפה מלאה, שכן, לא ניתן להוציא את האמת לאור אם לנאשם כלל לא ניתנת האפשרות להתייחס לראיה מפלילה ולבחון את מהימנותה – בין בדרך של חקירה נגדית, ובין בדרך של הבאת ראיות לסתירתה – בשל אי גילוי חומר חקירה רלוונטי"

פירושו הרחב של המונח "חומר חקירה" ע"י ביהמ"ש תואמת אף את עמדתו של המלומד י. קדמי הסבור כי:

"כל חומר שהוא 'רלוונטי' לחקירה או לאישום - קרי: שיש בכוחו 'להאיר' את נסיבות החקירה ו'לתרום' לבידור האשמה המיוחסת לנאשם - מן הראוי שיכלול ב'חומר החקירה'; [...] משמעות מרחיבה זו, מתבקשת מן המגמה לנהוג בסוגיה זו 'בהגינות' ומתוך רצון לקדם סיכון של 'עיוות דין' לנאשם; שהלכה פסוקה היא: 'אין חקר לתבונה סניגור מוכשר ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא בפניו'"
(קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני (ספר ראשון) מהדורת תשס"ט - 2009, עמ' 1004).

ההלכה הרווחת כיום – נגיעה של החומר לאישום עם יסוד ממשי לטענה בדבר השפעתו על בירור האישום

הפרשנות הרחבה שנתנו בתי המשפט למונח "חומר חקירה" כאמור לעיל, אינה בלתי מסויגת.

מחד, נקבע כי אין צורך שהחומר המבוקש לעיון יהיה קשור ישירות לחומר החקירה, אלא די בקשר עקיף ואפילו קשר שקיים ספק לגבי קיומו.

מאידך, השתרשה הדרישה כי יש צורך ביסוד עובדתי ממשי להשערה של הנאשם כי החומר אכן יסייע לו בהגנתו.

בפרשת **עופר נמרודי** הנ"ל הבהיר בית המשפט את המבחן הכפול להגדרת המונח "חומר חקירה", כדלקמן:

"בית המשפט קבע מבחן להגדרת המונח 'חומר חקירה' על יסוד התכלית של סעיף 74(א). התכלית היא, שמירה על זכותו של הנאשם למשפט הוגן, והמבחן, המגשים תכלית זאת, הוא מבחן הנגיעה של החומר לאישום. לשון אחרת, כל חומר הנוגע לאישום הוא 'חומר חקירה' שהנאשם זכאי לעיין בו. ולא רק נגיעה ישירה או ודאית. לאור החשיבות הרבה הנובעת מזכותו של נאשם למשפט הוגן, די בנגיעה עקיפה ואף מסופקת, כדי להפוך את החומר ל'חומר חקירה', ובלבד שקיים יסוד של ממש להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו".
(ההדגשה לא במקור – י.ו.).

על הלכה זו חזר למעשה בית המשפט בבג"צ 9264/04 מדינת ישראל נ' בימ"ש השלום והמחוזי בי-ם פ"ד ס(1) 360, 379:

"לפיכך בדרך כלל – קרי בהיעדר שיקולים מיוחדים, כגון חשש מפני פגיעה בזכויותיו של אדם אחר או באינטרס מוגן אחר, וכאשר החומר בשליטתה של התביעה – די שהסנגור יצביע על קצה חוט שיש בו כדי להראות שמדובר ב'חומר חקירה', או על אפשרות כלשהי, אף אם רחוקה, כי ייתכן שהחומר רלוונטי לאישום ויוכל לשמש להגנת הנאשם, כדי שבית המשפט יורה לתביעה להעמיד את החומר לעיונו לפי סעיף 74(ד) לחסד"פ"

על פי הלכה זו ייתכנו מקרים בהם ידחה בית המשפט את בקשתו של נאשם לעיון בחומר שבידי המאשימה, אם יגיע למסקנה כי החומר המבוקש אינו יכול לסייע לנאשם.

כך לדוגמה, בת"פ (שלום חי') 2162-06 **אביעד ויסולי נ' מדינת ישראל**, תק-של 2010(3), 74248, 74257 (2010), סרב בית המשפט לאפשר לנאשם לעיין בחומרים ומסמכים שנאספו בידי המאשימה בנוגע לעד תביעה, בקבעו כי המבקש לא הראה "קצה חוט" לכך שהחומר המבוקש רלוונטי להגנתו.

דוגמא נוספת למקרה בו לא הותרה זכות העיון ניתן למצוא בת"פ (שלום נצ') 9834-01-09 **מדינת ישראל נ' עלא חורי**, תק-של 2009(2), 25135 (2009), שם ביקש הנאשם לעיין בהוראות להשלמות חקירה שניתנו בתיק ע"י רשויות החקירה וע"י הפרקליטות, וזאת על מנת לבדוק אם נעשו מחדלי חקירה אשר אולי יועילו להגנת הנאשם ואולי אף יזכו אותו בפיצוי באם יזוכה.

בית המשפט דחה את הבקשה בקבעו:

"החוק אינו מגדיר במפורש 'חומר חקירה' מהו ואולם בתי המשפט בבואם לפרש הגדרתו של 'חומר חקירה' אותו יש לחשוף לעיני הנאשם וסנגורו, ערכו הבחנה ברורה בין תרשומות והתכתבויות פנימיות הנמצאות בתיק החקירה, שאינן מהוות חומר חקירה לבין מסמכים אחרים הנמצאים בתיק החקירה הרלוונטיים לבירור האישום או לניהול ההגנה ויש בהם כדי להשפיע על שיקולי בית המשפט בקביעת הממצאים ..."

לאור האמור לעיל, ולאחר שעיינתי במסמכים בהם מבקש הסנגור לעיין, מצאתי כי המסמכים המסומנים נ, מה, ל, כה, יז אינם חומר חקירה על פי הגדרתו בפסיקה, המדובר בהתכתבות פנימית אשר אין בה כדי להשפיע על קביעת ממצאים כלשהם ואין היא רלוונטית לניהול הגנתו של הנאשם ועל כן דוחה אני את הבקשה וקובע כי לא קמה לו זכותו לעיין במסמכים הנ"ל".
(ההדגשה לא במקור – י.ו.).

גם לגבי יומן החקירות בתיק החקירה, נקבע כי כעיקרון, אין מדובר בחומר חקירה שיש למסרו.

ראה: ב"ש (מחוזי חי') 2469/08 מזעל רביע נ' מדינת ישראל, תק-מח 2008(2), 8877, 8879, שם קבע בית המשפט:

"בעניין שבנדון סבורני כי היום, אשר מכיל תרשומות שהן עיבוד של חומר החקירה ברובו ותכתובת פנימית של המשטרה ובין המשטרה לפרקליטות, איננו מהווה חומר חקירה. באשר לפעולות החקירה המפורטות ביומן, הרי שהמשיבה טענה כי לחומר זה יש מקבילה בחומר החקירה שהועבר לידי הסניגורים. צורה זו של העברת החומר לידי הסניגורים הינה מקובלת ואין בה כל פגם. מעבר לזה - רשימת פעולות חקירה מתוכננות, אשר חלקן בוצע ויש בידי הסניגורים את פירוט החקירות שביצעו, הינו בגדר של תרשומת פנימית ואינו בגדר של חומר חקירה שיש למבקש ולנאשמים הנוספים את הזכות לעניין בו או שיש בו כדי לסייע בהגנתם. בנוסף, אין במסמכים אלו גם ערך ראיתי - מחשבותיו של חוקר אינם בגדר ראיה. אם החקירה הבשילה לכלל ראיה כי או פרי החקירה הוא הראיה ולא מחשבותיו או ציפיותיו של חוקר זה או אחר. אם לא בוצעה פעולת חקירה חיונית כי אז יש בכך מחדל חקירתי, בין אם החוקרים תכננו לבצע את הפעולה ולא ביצעו ו/או בין אם נעלם הצורך החקירתי מעיני החוקרים."

יש לשים לב כי הבקשה לעיון ביומן החקירות נדחתה לאור העובדה כי לחומר ביומן יש ביטוי מקביל בחומר הראיות שהוגש ע"י המאשימה.

במקרה אחר, בו לא היה לחומר המבוקש ביטוי מקביל בחומר הראיות, היה מוכן בית המשפט לדון בבקשה באומרו:

"באותם מקרים בהם אכן קיים חשש שאין בידי בעל דין אפשרות גישה לחומר הגולמי המצוי בידי הרשות, יכול - ואף צריך - בית המשפט לעיין במסמכים ולבחון האם ניתן להגיע לפתרון מידתי, יצירתי, שיאפשר שמירה מלאה על האינטרסים שבסוד החיסיון, וזאת תוך מסירת אותם פרטי מידע שראוי למסרם. "ארגז הכלים" מגוון - וראוי לעשות בו שימוש."

ראה: רע"א 7867/06 פקיד שומה חיפה נ' משה לוסקי, תק-על 2008(1), 60, 64.

מסמכים הנמצאים בחו"ל

שאלה נוספת הטעונה הכרעה היא האם חומר המצוי מחוץ לגבולות ישראל יכול להיחשב אף הוא כ"חומר חקירה" אשר הנאשם זכאי לעיין בו.

בעבר, שללו בתי המשפט הגדרה של חומר שהיה מצוי מחוץ לתחום הריבונות של המדינה כ"חומר חקירה", ולו מן הטעם, שלתביעה או למשטרה לא היה הכח להורות למחזיקים בו לשתף עמן פעולה ולהעמידו לרשותן (בש"פ 1153/98 צבי בן ארי נ' מדינת ישראל, מיום 22/02/98).

מצב זה השתנה לאור חקיקתו של חוק עזרה משפטית בין מדינות, התשנ"ח-1998, אשר נועד להסדיר את הטיפול בבקשה לעזרה משפטית שהגישה מדינה זרה, וכן בבקשות של מדינת ישראל ממדינה זרה.

בפסיקה מאוחרת לחקיקת החוק, נקבע כי בית המשפט מוסמך להורות לתביעה לתפוס חומר ולהעבירו לעיון בית המשפט, לצורך הכרעה אם מדובר ב"חומר חקירה", אף אם מדובר בחומר הנמצא בחו"ל, אולם העובדה כי מדובר בחומר שאינו ברשות התביעה תהווה שיקול שיביא בית המשפט בחשבון במסגרת שיקול דעתו אם להפעיל סמכות זו.

ראה: *בש"פ 6237/06 הנרי קלושנדלר נ' מדינת ישראל, תק-על 2006 (4) 4324.
*ת"פ (מחוזי ב"ש) 8150/08 ביטון רונית נ' מדינת ישראל, תק-מח 2009 (1), 16612, 16614
(2009)

חומרים שאינם קיימים

מה הדין כאשר הנאשם סבור כי התביעה מחזיקה בחומרים מסוימים אולם היא מצהירה כי חומרים אלה אינם ברשותה?

בפרשת **אביעד ויסולי** הנ"ל התעוררה סוגיה זו. בית המשפט קבע כי מטרת סעיף 74 לחוק הינה לקיים בירור ענייני - משפטי בנוגע להגדרת חומרים קיימים, וזאת בשאלה אם על המאשימה למסרם אם לאו. אכן, לעתים אותם חומרים אינם מצויים בידי המאשימה / הרשות החוקרת ויש צורך להורות למאשימה להשיג את אותם חומרים ממקום אחר בו הם מצויים (בש"פ 9322/99, מסראווה נ' מ"י, פ"ד נד(1) 376). אולם נקודות המוצא היא כי אותם חומרים קיימים.

המועד להגשת הבקשה

סוגיה נוספת בנושא זה היא האם רשאי הנאשם לבקש את העיון בחומר החקירה בכל מועד או שזכותו מוגבלת לפרק זמן מסוים?

בפרשת **אביעד ויסולי** הנ"ל נאמר כי המחוקק לא הגביל את המועד להגשת בקשות לפי ס' 74, משום ההנחה שמדובר באינטרס של הנאשם לעשות כן מוקדם ככל הניתן. עוד קיימת הנחה, המגובה בניסיון החיים, כי לעתים עולה הצורך בהגשת הבקשה כתלות בהתפתחויות שונות במהלך ניהול התיק. אשר על כן, סבר בית המשפט כי לא יהיה זה נכון לקצוב פרק זמן להגשת הבקשה.

עם זאת, כאשר מוגשת הבקשה בשיהוי רב, יתכן שבית המשפט ידחה אותה בשל כך (ראה: בש"פ 3484/04 מרדכי חזן נ' מ"י, תק-על 2004 (2) 589).

סיכום

כפי שניסינו להראות במאמר זה, במרוצת השנים ובעקבות פסיקה מרובה של בתי המשפט, התפתחה הלכה לפיה בודק בית המשפט הן את הרלוונטיות של החומר המבוקש לאישום נשוא אותו תיק והן את השפעתו של החומר האמור על בירור כתב האישום ועל ניהול הגנתו של הנאשם.

בפרשת **ביטון רונית** הנ"ל סיכם בית המשפט את ההלכה, באומרו:

"החוק אינו מגדיר באופן חד-משמעי "חומר חקירה" מהו, ויציאת התוכן למונח הערטילאי הוותיק, הלכה למעשה, באמצעות פסיקה עניפה, הקובעת כי המדובר בחומר רלוונטי לאישום הפלילי, שנאסף ע"י המשטרה במהלך החקירה והועבר לתביעה (בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376,381). הפסיקה הוסיפה והרחיבה את המושג, באופן שכללה בו, לבד מהחומר המצוי, אף חומר שאינו מצוי בידי התובע ו/או בידעתו, כי אם במקום אחר שלתביעה שלישית יכולת להשיגו.

בעוד שהתביעה, באופן טבעי, שואפת לצמצם את משמעות המושג, לראיות שהועברו אליה, כדוגמת הודעות, דוחות וחפצים, הרי שההגנה שואפת להרחיב את משמעות המושג, ולקבל, באמצעות ותחת חסותו, כל חומר שריכוזה המשטרה ועשוי להשפיע על הגנתו של הנאשם, בין אם מדובר בראיות כשרות ובין בפסולות, הן אם מדובר ב"הודעות וחפצים" העשויים לשמש כראיה, והן אם

בכל סוג שהוא של מידע, לרבות חוות דעת והערכות פנימיות של הגוף החוקר.
עם זאת, השאלה אם חומר מסוים נכלל בגדר "חומר חקירה", אם לאו, שהיא למעשה השאלה
העיקרית העומדת בפנינו, תוכרע ע"י ביהמ"ש באופן פרטני לתיק הנדון בפניו, תוך יישום מבחן
גמיש שקבעה הפסיקה, המבוסס על כללי השכל הישר ועל המגמה לאפשר לסנגור הזדמנות הוגנות
להכין את הגנתו. משכך, בוחן ביהמ"ש את הרלוונטיות של החומר לאישום ולנאשם, את טיב
החומר, מהותו, ומידת זיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי שבמסגרתו הוא מבוקש".

לסיכום, סיכויי בקשתו של נאשם לעיון בחומר שבידי התביעה בטענה כי מדובר בחומר חקירה ייבחנו
בנסיבות המקרה הספציפי בו מדובר. ככלל, אם יוכל הנאשם להראות כי החומר המבוקש גם רלוונטי
לעניין נשוא כתב האישום וגם עשוי לסייע לו בהגנתו, ייטה בית המשפט להיעתר לבקשתו.

כידוע, ההליך המשפטי מתנהל סביב ראיות ויכולת הצד המתדיין להגיע אל הראיות. על כן טוב יעשה
הנאשם אם יבדוק היטב אילו חומרים, היכולים להימצא בידי המאשימה, עשויים לסייע בהגנתו וינסה
לקבלם.

המאמר נכתב בסיוע מר נאור מגן-ממו.

כל הזכויות שמורות למחבר עו"ד יוסף וינראוך

www.pw-law.co.il

לתגובות: J@pw-law.co.il